

обмежив свою групу п'ятьма студентами й навіть не уявляю, як можна було би збільшити її на ще одну особу.

— П'ятеро? Негусто.

Він жваво потрусив головою, заплющивши очі, ніби не міг більше терпіти моїх благань.

— Повірте. Я б залюбки з вами попрацював, але не маю права навіть замислюватися про таке. А тепер пробачте, мушу повернутися до свого студента.

Минуло трохи більше тижня. Я почав ходити на заняття і знайшов підробіток у викладача психології, якого звали доктор Роланд. (У мої обов'язки входило допомагати йому з якимсь туманним «дослідженням», природу якого зрозуміти мені так і не вдалося; це був старий, спантеличений і дезорієнтований біхевіорист, котрий переважно байдидував на кафедрі разом з іншими викладачами.) А ще в мене з'явилось кілька друзів, здебільшого першокурсників із мого корпусу. Хоча «друзі» тут некоректно вжито. Ми разом їли, зустрічалися в коридорах, але єднав нас передусім той факт, що ми всі були новенькими й нікого більше не знали. Тоді це не здавалося таким уже неприємним моментом. А в тих знайомих, що вже трохи поповчилились у Гемпдені, я розпитував про те, що з себе являв Джуліан Морроу.

Майже всі про нього чули. І на мене посипалася часом суперечлива, але ж така захоплива інформація: про те, що він — геній; що він — фальшивка; що він не мав вищої освіти; що в сорокових він належав до числа провідних інтелектуалів і товаришував з Езрою Паундом і Т. С. Еліотом; що його консервативна снобістська родина давно заробила свої статки в старожитній банківській конторі або ж навпаки — викупила чиєсь заставлене майно під час Великої депресії; що він ухилився від призову на одну з воєн (і байдуже, що з погляду хронології це не вписувалося в жодні рамки); що він мав зв'язки з Ватиканом, або королівською родиною на Близькому Сході, або франкістською Іспанією. Що з цього правда й наскільки, не знав ніхто, та чим більше я про нього слухав, тим більше він мене цікавив, а тому я почав стежити за ним і його камерною групою по всьому студмістечку. Четверо парубків і одна дівчина — здаля ніхто з них не здавався особливим. Та варто підібратися ближче, і погляду вже було не відірвати. Принаймні мені, бо нікого подібного раніше в житті я не зустрічав. Усім своїм розмаїтим скопом вони немовби зійшли зі сторінок книжки.